

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur: "Kâfirler öldükten sonra diriltilmeyeceklerini iddia ettiler. De ki: Hayır! Rabbim hakkı için, elbette diriltileceksiniz. Sonra da yaptıklarınız size mutlaka bildirilecek (ve karşılığı verilecektir). Bu, Allah'a göre pek kolaydır." 1

Kıymetli okuyucularım! Ahiret inancı hakkında insanları üç gruba ayırmak mümkündür:

1. Öldükten sonra dirilmeyi kabul edenler.

2. Öldükten sonra dirilmeyi kabul etmeyenler.

3. Öldükten sonra dirilmeyi kabul edenler, fakat ölüm ötesi hayatı Kur'an'ın anlattığı gibi değil de kendi heva ve heveslerine göre vasıflandıranlar.

Birincilere göre bir şeyi yoktan var edenin onu tekrar var etmeye gücü yeter. İkincilerin iddiasına göre, çürümüş kemiklerin tekrar diriltilmesi mümkün değildir. Üçüncüler de bu hususta birincilerle hemfikirdir. Ancak diriltildikten sonra yaşanacak hadiseler hususunda görüş ayrılıklarına sahiptirler.

Hemen ifade edelim ki öldükten sonra dirilme ve hesaba çekilme hadisesi, naklen sabit, aklen mümkün ve vicdanen gereklidir. Naklen sabittir. Çünkü tahrifata uğramamış tek ilahî kitap olan Kur'ân-ı Kerîm, "Elbette diriltileceksiniz. Sonra da yaptıklarınız size mutlaka bildirilecektir" buyurmaktadır.

Aklen mümkündür. Çünkü bir şeyi yoktan var edenin onu tekrar diriltebileceği aklen imkânsız değildir. Ayrıca kâinata ibretle bakılacak olursa yaratılan şeylerin kader itibarıyla birbirlerine benzedikleri görülür. Güneş, ay, yıldızlar gibi gök cisimleri, bitki, hayvan, insan gibi yaratıklar ömür ve ölüm itibarıyla hep birbirlerine benzemektedirler. Mesela, güneş doğar, yükselir, ziyası artar, akşama doğru sararmaya başlar ve batar gider. Bir bitki, doğar, büyür, yeşerir, sararır, çer çöp haline gelir ve kurur gider. İnsan doğar, büyür, gençliğini yaşar, yaşlanır ve ölür gider. Kâinatın ömrü de böyle olacak. Zira bir şeyin parçasında var olan özellikler, onun tamamında da

vardır. Yalnız burada şu hususa da dikkat çekmek gerekir. Güneşin batması tekrar doğmayacağı anlamına gelmez. Bitkinin kurumması, yeryüzünün tekrar yeşermeyeceği anlamına gelmez. İnsanın ölmesi tekrar diriltilemeyeceği anlamına gelmez. Kâinatın son bulması, başka bir âlemin kurulmayacağı anlamına da gelmez. O halde, batan güneş doğacak, kuruyan yeryüzü yeşerecek, ölen insan diriltilecek ve başka bir âlem kurulacaktır.

Ahirete inanmak vicdanen de gereklidir. Zira her insanda fitraten bir adalet duygusu vardır. Buna göre kötülük yapan cezasını bulmalı, iyilik yapan da mükâfatını almalıdır. Onun içindir ki hangi dine ve inanca sahip olurlarsa olsunlar bütün toplumlar kendi devlet sınırları dâhilinde adlî kurumlar oluşturmuşlardır. Çünkü adalet tecelli etmedikçe insanın gönlü rahat etmemekte ve huzur bulamamaktadır. Ancak dünya hayatında adalet tam olarak tecelli etmemektedir. Dünya yargıçları bazen yanılmakta, en ağır suçlular suçsuz sanılmaktadır. Torpil, rüşvet, adam kayırma ve zalimlerden çekinme gibi nedenlerle zalim, müstahak olduğu cezaya çarptırılmamakta, mazlum her zaman hakkını alamamaktadır. Haksızlığa uğrayan kişi yapabilirse önce mahkemeye başvurmakta ve hakkını aramaktadır. Mahkeme hakkını teslim edemezse bir üst mahkemeye müracaat etmekte, o da adaleti icra hususunda yetersiz kalırsa son olarak uluslar arası mahkemeye müracaat etmektedir. Sevgili kardeşlerim şimdi soralım. Ya uluslar arası mahkemede de adalet tecelli etmezse ne olacak? Vicdanımız bize diyor ki, yalancı şahitliğin olmadığı, rüşvetin, torpilin, adam kayırmanın geçersiz olduğu, yanılmayan ve kimseden korkmayan bir hâkimin hükmettiği bir mahkeme-i kübrâ (en üst mahkeme) olmalı ve hak yerini bulmalıdır. Onun için ahiret, naklen sabit ve aklen mümkün olduğu gibi vicdanen de gereklidir, diyoruz.

Bu çerçevede ahiretin iki önemli fonksiyonuna işaret etmek gerekir. Birincisi yevmü'l-fasl2 olmasıdır. Yani ahiret, hakkın batıldan ayrıldığı gündür. Bilindiği gibi insanlar, değişik kanaatlere, inançlara ideolojilere, görüşlere, fikirlere ve rejimlere sahiptirler. Herkes kendi görüşünün, kendi yolunun doğru olduğu iddiasındadır. İnsanların anlaşamadığı, ihtilaf ettiği konularda hâkimler hâkimi fasl gününde hükmünü verecektir. Kimin doğru yolda kimin yanlış yolda olduğu o gün ortaya çıkacaktır. İkincisi ise ahiret adaletin tecelli edeceği gündür. Bu dünyada adaletin mutlak manada hâkim olduğunu söylemek mümkün değildir. Ezen var, ezilen var. Haksız var haklı var. Zalim var, mazlum var. O gün hak yerini bulacak, iyilik yapan mükâfat alacak, haklıya hakkı teslim edilecek, haksız cezasını çekecek, bu dünyada Allah için fazla külfet çeken orada fazla nimete erecek ve böylece vicdanlar rahat edecektir.

O halde akıllı insan, sorumluluk duygusuyla yaşayan, Yaratıcısına karşı kulluk vazifesini, yaratılanlara karşı da insanlık vazifesini yerine getiren kimsedir. Basiretli kişi, kimseye zulmetmeyen, hukuka riayet eden, haddini bilen, Rabbini tanıyan, keyfine göre değil ilahî ilkelere göre yaşayan kimsedir. Aydın kişi, Kur'ân'ı baş tacı eden, Rasûlullah'ın yolunu takip eden, hayırlı işler yapıp kötülüklerden sakınan, Rabbine karşı saygılı olan ve istikbal için ne hazırladığına bakan insandır. Zira zerre kadar hayrın da zerre kadar şerrin de önümüze

konulacağı büyük bir gün bizi bekliyor.

Kaynaklar (1. Teğâbun, 64/7 2. Murselât, 77/38.)